

turde paastaae, at det var en Mangel paa disse Egenskaber, som skulde bevæge os til den Beslutning, nu, da ville vi give Følkekirken den frie Forsatning, den frie Ordning, at sætte Kvinden udenfor som ikke stiftet til at tage Deel i dette Arbejde. Der er Medlemmer, der have sagt: det er altfor lidet; Kvinden burde have den samme Ret, som Manden har. Det skal jeg ikke strides med Nogen om. Vi have efter den Afstemning, der fandt Sted sidst, ikke turdet stille vort Forslag videregaaende, end skeet er; jeg troer nemlig, at der kan anføres overmaade væsentlige Grunde for at stemme for Forslaget, naar Retten ikke faaer et større Omfang end det, vi her foreslaae, om man end kunde have Betænkelse ved at give Retten efter en større Maalestok. Det at komme sammen i en engere Kreds for at see og bedømme de forskjellige Anbefalinger, de forskjellige Charakterlister og de mange andre Ting, der skulle tages under Overveelse for at træffe Valget af en Præst, dertil turde man maaskee supponere, at Kvinden kunde mangle endeel af de fornødne Kundskaber. Kvindens tidligere Stilling har ikke bragt hende i Forbindelse med saadanne Forhold, og derfor er det rigtigt at lægge dette Hverv i Mændenes Hænder. Men naar Spørgsmaalet er om at udpege en Mand af den kirkelige Kreds, hvortil Kvinden hører, i hvis Hænder man vil lægge dette Hverv, naar der altsaa alene spørges om at kjende denne Mandes Anskuelse og vide, hvilke Interesser han vil repræsentere, er der vistnok Ting, der for Alvor vil yttre nogen Tvivl om, at Kvinden har alle Qualificationer til at deeltage i et saadant Valg. Jeg troer ikke, at Nogen vil nægte, at Kvinden i Reglen af Manden har faaet Børnens Opdragelse paa det religiøse Omraade overdraget, og at Manden i Reglen paa det religiøse Gebeet viser hende ubetinget Tillid; men saa forekommer det mig at være høist besynderligt nu, i dette Dieblit da vi tage fat paa for Mandens Vedkommende at give friere Former, at sætte Kvinden udenfor som ikke stiftet til at deeltage i et Hverv paa dette Omraade. Det har været mig meget mærkeligt at høre flere Udtalelser, der seldt

sidste Gang, og een af dem er mig specielt saa betegnende, at jeg ikke kan lade være med at omtale den nu. Den er efter min Formening et correct Billede af den Stemning, hvormed man i Reglen beroliger sig. Det var et Udtryk, der var saa klart, at jeg som sagt troer, at det vil være gavnligt at nævne det her. Det var det høitærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig), der yttrede, at, „saaledes som vort Liv foreløbig er formet, maa Kvinden finde Tilfredsstillelse og Fyldestgjørelse af sine Rettigheder gennem Manden.“ Det var denne Ro i Betragtningen af den nuværende Tilstand, som jeg misunder det ærede Medlem. Men hvem siger det ærede Medlem at Kvinden føler sig sikker ved denne Tilstand? Hun maa foreløbig finde sig dert, siger man, stat pro ratione voluntas. Det forekommer mig unægtelig, at man saaledes afgjør Sagen paa en særdeles let og for dem, der have den under Behandling, lidet trykkelige Maade; men det forekommer mig ogsaa, at det maa erindres, at naar vi sidde her til Thing og tale om, hvad der er godt for Manden, og ikke ogsaa tage Hensyn til, hvad der er godt for Kvinden, da har hun ingen Beroligelse og Sikkerhed derigennem; hun har intet Organ, hvorigennem hun kan udtale sine Anskuelser. Et andet æret Medlem brugte en meget farlig Bending med Hensyn til denne Sags Afgjørelse; det var den ærede Secretair (S. Pedersen). Han henviste til det, som for saa Mange er en beroligende Tanke, at hans Hjerte omfattede denne Sag med stor Kjærlighed. Han vilde gjerne, at Kvinden engang skulde deeltage heri, og yttrede derom: „Det er mit Haab, at den Tid maa komme, da Kvinden i det Spørgsmaal, hvormed der her er Tale, maa komme med, men jeg troer, at det endnu ikke er Tid til at lade Kvinden tage Deel i disse Sager.“ Jeg beder de Herrer i den Henseende at see hen til det Standpunkt, der nu er anvist Kvinden. Det er fastsat ved en Forordning af 13de Januar 1741, der handler om gudelige Forsamlinger. Ved at see denne Lov igjennem vil man see, at de gudelige Forsamlinger, der her omhandles, ere ikke saadanne, der holdes udenfor Følkekirken; de svare omtrent til, hvad vi nu